



ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Příhody a soudců JUDr. Michala Mazance a JUDr. Jana Passera v právní věci žalobkyně: **Ing. L. Ř.**, Zemědělská farma Probos, zastoupená JUDr. Milanem Štětinou, advokátem se sídlem Jiráskova 614, Česká Lípa proti žalovanému: **Celní ředitelství Ústí nad Labem**, El. Krásnohorské 2378/24, Ústí nad Labem, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 11. 2007, čj. 718/07-200100-21, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci ze dne 30. 4. 2008, čj. 59 Ca 2/2008 – 32,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaný rozhodnutím ze dne 16. 11. 2007, čj. 718/07-200100-21, zamítl odvolání žalobkyně proti platebním výměrům na daňové penále ze spotřební daně z minerálních olejů podle zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních (dále jen „zákon o spotřebních daních“) za zdaňovací období měsíců ledna a července až prosince 2004, čj. 209/05/1562/02, čj. 204/05/1562/02, čj. 4969/04/1562/25, čj. 4297/04/1562/25, čj. 3533/04/1562/25, čj. 3024/04/1562/22 a čj. 1207/04/1562/22, všechny ze dne 15. 11. 2006.

Žalobkyně napadla rozhodnutí žalovaného žalobou podanou u Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci (dále jen „krajský soud“), který ji zamítl rozsudkem ze dne 30. 4. 2008, čj. 59 Ca 2/2008 – 32. V odůvodnění svého rozhodnutí předně uvedl, že rozsudek téhož soudu ze dne 25. 9. 2007, čj. 59 Ca 17/2006 – 35, týkající se platebních výměrů za neoprávněně vrácenou spotřební daň žalobkyni za stejná zdaňovací období, na které navazuje řízení o daňovém penále, nabyl právní moci dne 29. 10. 2007. Proto není důvodná žalobní námitka, že rozsudek krajského soudu nenabyl právní moci, neboť byl napaden kasační stížností. Na věci by nic neměnilo, ani pokud by byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek.

Žalobkyně by nebyla na svých subjektivních právech zkrácena ani v případě, pokud by ji bylo v řízení o kasační stížnosti a v řízení následně vyhověno, neboť by ji byla vrácena nejenom daň, ale i penále. Správní orgán dodržel zákonné podmínky pro uložení daňového penále podle § 63 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků (dále jen „daňový řád“); nebylo o něm rozhodováno předčasně či jiným vadným způsobem. Krajský soud nemohl akceptovat návrh žalobkyně na přerušování řízení, jelikož pro to nenastaly důvody předvídané v ustanovení § 48 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

Žalobkyně (stěžovatelka) brojila proti rozsudku krajského soudu kasační stížností, v níž se dovolala stížního důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tj. nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem.

Podle stěžovatelky je kasační stížností napadené rozhodnutí krajského soudu předčasné a zbytečně zatěžuje soud, neboť vyřešení podstatné a předběžné otázky je očekáváno v rámci podané kasační stížnosti proti rozsudku krajského soudu čj. 59 Ca 17/2006 - 35, o níž rozhoduje Nejvyšší správní soud v řízení vedeném pod sp. zn. 8 Afs 103/2007. Pro přezkum rozhodnutí týkajícího se daňového penále je podstatná zákonnost rozhodnutí přezkoumávaných v druhém - shora specifikovaném - řízení. Podstatou celé věci a konečného rozhodnutí nemůže být formalistický výklad ustanovení § 57 odst. 9 zákona o spotřebních daních, byť z jazykového, gramatického či logického výkladu správný, ale skutečné posouzení toho, zda žalobkyně pohonné hmoty fakticky zakoupila a použila je v souvislosti se zemědělskou výrobou, tj. splnila podmínky stanovené zákonem. V řízení vedeném pod sp. zn. 59 Ca 2/2008 bylo pak řešeno pouze to, že předchozí rozhodnutí nabylo právní moci a podání kasační stížnosti nemá na rozhodnutí soudu význam. Stěžovatelka má tudíž za to, že rozhodnutí krajského soudu ze dne 30. 4. 2008, čj. 59 Ca 2/2008 - 32 není správné, a proto navrhla, aby jej Nejvyšší správní soud zrušil a věc vrátil k novému projednání a rozhodnutí.

Žalovaný se k obsahu kasační stížnosti nevyjádřil s odůvodněním, že se ke skutečnostem uvedeným v kasační stížnosti již dostatečně vyslovil ve vyjádřeních k předchozím žalobám.

Nejvyšší správní soud posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

Kasační stížnost není důvodná.

Podle § 63 odst. 1 daňového řádu je daňový dlužník v prodlení, nezaplatí-li splatnou částku daně nejpozději v den její splatnosti. Daňový subjekt musí uhradit penále na určitou daň, jakožto přímý důsledek porušení své daňové povinnosti. Daňové penále vzniká přímo ze zákona a správce daně daňovému subjektu pouze deklaruje jeho výši a současně mu formou platebního výměru ukládá povinnost toto penále v náhradní lhůtě uhradit. Podle § 58 daňového řádu je penále příslušenstvím daně a jako takové sleduje její osud.

K otázce přezkumu penalizačních rozhodnutí se vyjádřil Nejvyšší správní soud například v rozhodnutí ze dne 11. 5. 2005, čj. 1 Afs 137/2004 – 62, www.nssoud.cz, z něhož lze pro nyní posuzovanou věc dovodit, že žalovaný při přezkumu rozhodnutí, kterým bylo stanoveno penále, zjišťuje, zda existuje pravomocné rozhodnutí, kterým byla subjektu řádně sdělena povinnost uhradit dlužnou částku spotřební daně z minerálních olejů, zda skutečně nebyla platební povinnost splněna ve lhůtě stanovené v tomto rozhodnutí a zda je penále počítáno za každý den prodlení počínaje dnem splatnosti daně a konče její platbou. Pokud byly splněny tyto podmínky, pak již zkoumá jen to, zda bylo penále stanoveno jen po dobu vymezenou zákonem a vypočteno

ve správné výši. Obdobně postupuje i soud při přezkoumání rozhodnutí ve správním soudnictví, při zachování zásady dispoziční.

V podstatě jediná kasační námitka vztahující se k samotnému daňovému penále směřovala k předčasnosti vydání napadeného rozhodnutí krajského soudu. Lze proto říci, že stěžovatelka proti samotnému rozhodnutí o penále nic věcně nenamítá, poukazuje jen na nezákonnost rozhodnutí o nevrácení spotřební daně. Ve zbytku kasační stížnosti se zabývala oprávněním správce daně neuznat nárok na vrácení daně z tzv. „zelené nafty“ z důvodu, že některé údaje do dokladů o prodeji vydávaných na základě § 57 odst. 9 zákona o spotřebních daních doplňovala samotná stěžovatelka a nikoliv prodejci pohonných hmot. Těmito skutečnostmi se Nejvyšší správní soud zabýval ve svém rozhodnutí ze dne 31. 3. 2009, čj. 8 Afs 103/2007 – 58, kterým kasační stížnost stěžovatelky zamítl a na jehož odůvodnění v této souvislosti plně odkazuje. Potvrdil jím zákonnost dodatečných platebních výměrů vydaných celním úřadem, protože stěžovatelka nesplnila podmínky pro vrácení spotřební daně z minerálních olejů.

Pro úplnost je třeba uvést, že samotnou žalobou se na právní moci správního rozhodnutí nic nemění. Obdobně je tomu i u kasační stížnosti (jakožto mimořádného opravného prostředku) ve vztahu k právní moci rozsudku krajského soudu. Ostatně lze souhlasit s krajským soudem, že i kdyby byla stěžovatelka se svou druhou kasační stížností úspěšná, nebyla by vydáním platebních výměrů na daňové penále nikterak zkrácena na svých subjektivních právech, jelikož by jí tato penále byla v souladu s ustanovením § 63 odst. 5 daňového řádu vrácena společně se spotřební daní z minerálních olejů z úřední povinnosti. Dodatečné platební výměry vydané na základě zprávy o daňové kontrole ze dne 6. 8. 2005, čj. 5083/05-1562-03 v soudním přezkumu krajského i Nejvyššího správního soudu obstály, a proto obstojí i rozhodnutí ve věci daňového penále.

Stěžovatelka tedy se svou námitkou neuspěla, přičemž v řízení o kasační stížnosti nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost zamítl jako nedůvodnou.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. za použití ustanovení § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť neměla ve věci úspěch; žalovanému správnímu orgánu, kterému by jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladu řízení příslušelo, podle obsahu spisu žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. dubna 2009

JUDr. Petr Příhoda
předseda senátu